

Дмитро Колошва: „Я ніколи не боявся відповідальності”

Його добре знає кожний зорянський механізатор. В цьому колективі він вже понад 40 років. Нічим непримітна біографія доброго трудяги – стільки часу на одному місці! Не хапав зірок з неба, практично все трудове життя пов'язане з тракторами. Коли розмовляєш з Дмитром Колошвою, ловиш себе на думці, скільки витримки у цієї людини. Її трудовий шлях, безумовно, приклад для молодшого покоління механізаторів.

Дмитро Колошва:

«Я ніколи не боявся відповідальності»

– Дмитро Климентійовичу, чому обрали саме „Зорю”?

– Я не тутешній, родом із села Малий Стидень, це – Костопільський район. Тилова сільська сім'я: батько – коваль, матір працювала в панці. Після закінчення школи трохи допомагав батькові у кузні. Так що із

„залізничкам” знаюся з юних років. Колгосп наш був біденський. Багато дорослих шукали заробітки. І ось 16-річним юнаком я поїхав на Кіровоградщину працював в одному з колгоспів Долинського району помічником тракториста, в народі – причепчиком. Заробив трохи зерна, для сім'ї це була ва-

гома підмога.

Деякі хлопці і дівчата з нашого села їхали влаштуватися на роботу в колгосп „Зоря комунізму”, господарство, вже добре відоме у той час. Поїхав і я. Це було 42 роки тому. Працював все тим же помічником тракториста, а восени 62-го року сів на трактор. Через рік – призов в армію. Три роки відслужив в Архангельській області, в інженерній частині. Працював на бульдозері, досконало вивчив техніку. Коли повернувся в Зорю, це мені стало в пригоді.

– Так і кажуть, що Колошва – один із самих досвідчених бульдозеристів „Зорі”.

– Начальником автотракторного парку працював у той час Василь Федорович Гришко. В колгоспі вже йшло повним ходом будівництво, парк поповнився потужними бульдозерами Т-100. Хлопці ту техніку добре не знали, Гришко попросив. Згодом одержали нового, четвертого бульдозера. І тоді я вже

сів на нього, 10 років, до 81-го, займався тим, що будівельники називають вертикальним плануванням.

– Що ж то за техніка була?

– Її конструктори, мабуть, не думали про те, що на ній має працювати людина. Т-100 (С-100) – потужні машини, але, особливо в холодну пору року, в кабіні сидиш, як у льодовні, продує так, що часом голови не повернеш. А ще коли якась поломка трапляється – колупатися в цьому металевому гіганті було ох як нелегко. Серед моїх колег, хто працював на цих бульдозерах, сьогодні ви не знайдете жодного здорового чоловіка. А декого вже немає на цьому світі. Всі вони – люди, які не боялися роботи, перегорнули з місця на місце сотні тисяч, може й мільйони кубометрів ґрунту.

Таким людям треба завжди низько виклонятися. Найбільший стаж серед моїх товаришів по будівельній колонії у Михайла Бородіна, Леоніда Заблоцького, Миколи Осяненка, Миколи Новосада. Радий я тим, що у мене були

добрі наставники, керівники мехслужби – Степан Йосипович Лухий, Володимир Іванович Стрешанчук. Про них, їхню невтомну працю теж повинно знати наступне покоління молодих механізаторів.

– Як об'єкти в „Зорі” в ту пору були найбільш „земляними”?

– Як я казав, важко порухувати об'єкти тих років. Найбільшими вони були на будівництві цегельного і скляного заводу, тепличного комбінату, автодороги з Клевана на Білів. Будь-яке будівництво починається з „нуля”, тобто із земляних робіт.

– Вже понад два десятиліття Ви працюєте механіком. Чи можна цю роботу назвати „легшим хлібом”?

– Я би не сказав. Коли працював механізатором, був, звичайно, молодшим, були і більші фізичні навантаження. Робота механіка, начальника колонії важкої техніки пов'язана насамперед з навантаженнями нервовими. Після закінчення Мирого-

щанського радгоспу-техніку, який наші хлопці жартома називають „культиватором”, мені довірили очолювати будівельну колону, в ній і бульдозери, і екскаватори, грейдери, драглайн, словом серйозний набір потужних механізмів, далеко не легких в експлуатації і ремонті. В 90-х роках, коли будувати стали значно менше, зменшилась і колона. Вся увага перейшла на трактори К-700, які відіграють головну роль, коли мова йде про глибоку оранку. Відповідальності я ніколи не боявся, але хотілося б аби колектив наш працював більш згуртованіше, вчасно і якісно провів ремонт, адже час не змигнеться і скоро треба буде знову виходити в поле.

Спілкувався

В.Парфенюк.

На фото: ювіляра вітають колеги-механізатори (сторінка 1), та голова корпорації «Зоря» В.А.Плютницький.

Закінчення. Початок на 1 сторінці.